AZ ARANYLÁNCON FÜGGŐ KASTÉLY

Füzesi Zsuzsa rajzaival

Az aranyláncon függő kastély

Az erdei anyóka

Füzesi Zsuzsa
rajzaival

BLACK & WHITE
KIADÓ

Az aranyláncon függő kastély

(Francia népmese)

Egyszer élt egy szegény halászember. Nem volt egyebe, csak egy hajója, egy hálója és egy kis kunyhója a tengerparton. Volt neki egy fia is, akit ki szokott vinni a tengerre, de ez olyan jóképű gyerek volt, hogy ahol elment, mindenki utána fordult, úgy bámulta... Volt három lánya is, olyan szépek, mint a napsugár. A halász öreg ember volt már, és nemsokára meghalt. Ettől fogva a fiú lett a család feje, és mikor megjött a tengeren a dagály, ő ment ki halászni a hajócskával, hogy megkeresse a mindennapravalót a háza népének.

Egyszer, ahogy indult a tengerre, három előkelő úriembert pillantott meg az ajtajuk előtt. Kérték, engedje be őket a kunyhócskába, hogy megpihenhessenek, mert messziről jöttek, és igen elfáradtak. A halász jó szívvel betessékelte őket. A vendégek meg csak leültek a kunyhócskában, és a bámulattól szólni sem tudtak. A három nővér szépsége annyira elbűvölte őket, hogy menten beléjük szerettek – s pár nap múlva meg is kérték, feleségül vették mind a hármat.

A három szép uraság nem volt más, mint három király: az egyik a Halak királya, a másik a Madarak királya, a harmadik pedig Egérország királya.

Az esküvőt követő napon mind a három fölkészült, hogy magával vigye hitvesét birodalmába.

De mielőtt otthagyták volna a sógort, mindegyik valami ajándékot adott neki: kettejüktől kapott egy szép teli erszényt, a harmadik ajándéka pedig egy régimódi, ócska dohányszelence volt. A halász fogta, és beletette a halászzubbonya zsebébe, még csak ki sem nyitotta, mert úgy vélte, sógora talán csúfot akar űzni belőle.

Elment a három nővér, a halászt meg elővette az unalom. Mivel pénze már volt, fogta magát, otthagyta a kunyhót, és bement a városba.

Ott aztán úgy kikupálódott, mint valami zsíros polgár: még fogatot is vett, és Párizsig meg sem állt.

Két álló esztendeig élte világát Párizsban, nem volt hiánya a világon semmiben. Futotta az erszényekből bőven... Hanem mikor elgurult az utolsó garas is, és a jó cimborák látták, hogy mása sincs már, csak adóssága, azok is hátat fordítottak neki. Végül a lakásból is kitették a szűrét, és úgy maradt, mint a templom egere.

Akkor eszébe jutott a szülőfaluja meg a kis kunyhó meg a hajócska is, s elhatározta, hogy visszatér, és folytatja a halászmesterséget.

Úgy is lett. Három napig gyalogolt, mire hazaért, mert pénze nem volt. De ahogy a kis öbölhöz közeledett, látta, hogy a hajócskát rég elvitte a tenger: helyén nem talált egyebet, csak a cöveket a parton, régi rozsdás négyágú horgát s a szétmállott kötél darabjait.

A kunyhót is alaposan megtépázta a vihar meg a tél, és ahogy a halász belépett a régi otthonba, csak azon törte a fejét: mihez is foghatna?... Az egész házat felforgatta egy cipóra való garasért, kikutatta a régi halászzubbony zsebeit is, de nem volt biz abban semmi egyéb, csak az ócska szelence, amit még a sógorától kapott. Majdnem a sutba vágta mérgében, mikor eszébe jutott, hátha van benne egy kis dohány – és kinyitotta. Abban a pillanatban, amikor föllibbentette a fedelét, megszólalt egy parányi vékony hangocska:

– Mit óhajtasz, kedves gazdám?

– Hogy mit óhajtok? – nézett nagyot a halász, mert a hang gazdáját sehol sem látta. – Hát több mindenfélét... Mindenekelőtt elkelne egy jó kis vacsora, ide az asztalra.

Jóformán ki se mondta, hát megterült az asztal: roskadásig tele lett hússal, kenyérrel, süteménnyel, gyümölccsel és borospalackkal, de még csak a gőzölgő feketekávé és finom körtepálinka sem hiányzott onnan... Ámult a halász, hiszen már napok óta kenyeret se látott: mindjárt hozzá is fogott jó étvággyal a lakomázáshoz.

Mikor a vacsorát az utolsó morzsáig elköltötte, és úgy jóllakott, hogy a füle is kétfelé állt, újra elővette a szelencét, és felbillentette a fedelét. A láthatatlan kis szolgának most már azt parancsolta, hogy vigye el egyenesen a királykisasszony hálószobájába, mert ott szeretne aludni.

Abban a pillanatban érezte, hogy lába elhagyja a földet, s lassan egész testében fölemelkedik a levegőbe, és repül a felhők fölött, úgy, mintha a szél sodorta volna magával. Mire körülnézett, egy finom, puha selyemágyon találta magát. Ott is ki mást pillantott meg maga mellett, mint a királykisasszonyt, aki oly szépséges

volt, mint a napfény, s oly édesdeden szendergett selyempárnái között, hogy még a lélegzetét is alig lehetett meghallani.

A halász magánkívül volt az ámulattól. Moccanni sem mert, csak váltig gyönyörködött a királykisasszonyban. Hajnal felé, mikor kedvére kigyönyörködte magát, újra felnyitotta a szelencét, s gyorsan elrendelte a láthatatlan kis szolgának, hogy vigye haza a kunyhójába, még mielőtt a királykisasszony fölébred... Így ment ez három nap, három éjjel: nappal lakmározott, éjjel az alvó királykisasszony szépségét csodálta. De fölébreszteni mégsem akarta, attól tartott, hogy megijedne. Nem akart neki bánatot okozni.

Történt ezenközben, hogy rossz volt a termés, a vetéseket az országban elverte a jég. A királykisasszony apja kürtszóval hirdette ki birodalmában és a szomszéd országokban, hogy leánya férjhez menendő, s kezét annak adja, aki a legtöbb gabonát szállítja be a királyi udvarba, mert már éhínség fenyegette a lakosságot. Híre futott a dolognak mindenfelé, s a rákövetkező napon már annyi volt a pályázó, mint a hangya, és az utakon mindenünnen gabonával rakott szekereket lehetett látni, minden kikötő tele volt hajóval, s a hajók feneke tömve búzával.

Az ifjú halász is tudomást szerzett a király üzenetéről, és mindjárt megörült, mert úgy vélte, hogy szelencéje segítségével talán sikerül majd elnyernie a királykisasszonyt, akit annyira megszeretett.

Kinyitotta a szelencét, és a parányi hang megszólalt:

– Mit óhajtasz, kedves gazdám?

– Ezer meg ezer szekeret akarok, tele gabonával. Azt akarom, hogy senkinek ne legyen annyi, mint nekem!

Alig mondta ki, ameddig a szem ellát, az utak mind tele lettek nyikorgó, hatökrös szekerekkel, a szekerek pedig púpozva zsákokkal. A halásznak egyéb dolga sem volt, mint csak az, hogy a palotába irányítsa valamenynyit. Kiderült, hogy több gabonája gyűlt össze, mint az összes többi pályázónak együttvéve. Így hát ő kapta feleségül a királykisasszonyt, akit nem is nagyon kellett erőltetni, hogy hozzámenjen.

Megtartották a lakodalmat is. Az esküvő utáni napon a halász újra elővette a szelencét, és azt kérte, legyen most már egy gyönyörű szép kastélya is, de olyan, amilyen még soha nem volt: aranyláncokon függjön alá az égből, ne is érintse a földet, és ott legyen a király palotája mellett.

Kérése nyomban teljesült, mert alighogy kimondta: egy csodálatos szép kastélyt látott tornyosulni a levegőben. A négy sarkánál fogva aranyláncokon függött alá a felhők közül, s olyan szép volt, hogy hozzá hasonlatosat még nem is látott emberi szem.

Úgy ragyogott, csillogott-villogott a kert felett, mintha csupa színaranyból, drágakövekből lett volna.

A halászunk betessékelte feleségét egy lebocsátott aranyhídon át, és szobájába vezette. A királykisasszony majd elolvadt a gyönyörűségtől, mert ilyen szépet ő még sosem látott.

Reggel, ahogy a király fölébredt, és kinézett az ablakon, ő is mindjárt meglátta a szép kastélyt, amely ott tündöklött a napfényben a palota mellett. Megkérdezte a vejétől, mi lehet az a szép épület, és hogy kerülhetett oda.

– Felség – felelte a halász –, az én kastélyom ez. Láthatatlan szolgáim építették az éjszaka a kert fölé. Ha kedve van megtekinteni, szívesen megmutatom, győződjék meg róla, hogy semmi sem hiányzik belőle.

A király át is ment, megnézte, végigjárta a pincétől a padlásig, és egyik ámulatból a másikba esett. Több terem volt benne, mint a palotában, és sokkal szebbek is voltak: szivárványszínekben játszó üvegből és gyémánttükörből volt összeállítva mindegyik, s tele mindenféle széppel, jóval, amit csak szem-száj kívánhat és ember elképzelhet. Úgy el volt ragadtatva a látottaktól, hogy megölelte a vejét, és meghívta vadászatra. Hozták is a paripákat, ebeket, fegyvereket, és nyomban útra keltek.

Történt azonban, hogy a királykisasszony régi kérői közül az egyik besurrant az aranyláncon függő kastélyba, s amint ott bámészkodott, megpillantott a sarokban egy ócska szelencét. Fölvette, hogy megnézze, mi van benne. Ahogy felbillentette födelét, a parányi hang mindjárt megszólalt:

– Mit óhajtasz, kedves gazdám?

– Hogy mit óhajtok? – hökkent meg az idegen. – Bárcsak ez a kastély négyszáz mérfölddel odább kerülne innen!

Abban a pillanatban megmozdult a kastély, és repülni kezdett erdők, hegyek és tengerek fölött... Nem kellett több, mint egy szempillantás – és már egy soha nem látott távoli ország kellős közepén állapodott meg, ahol, ameddig csak elért a tekintet, minden kék volt, és egy teremtett lelket sem lehetett látni.

A halász meg már hazafelé tartott a vadászatról a királlyal, és ahogy közeledett, fölsietett egy magaslatra, hogy minél előbb megpillantsa a kastélyát. Nagyot nézett, mert annak hűlt helyét látta. Mindjárt a zsebébe nyúlt a szelencéért, de az nem volt nála. A király pedig, megtudva, hogy a kastély a lányával együtt nyomtalanul eltűnt, nagyon megharagudott, és megfenyegette vejét: ha hét napon belül haza nem hozza a királykisasszonyt, akkor négy legszilajabb lovával összetipratja.

A halásznak összeszorult a szíve, nem is annyira félelmében, hanem inkább bánatában, hogy szépséges feleségét meg a kastélyt elvesztette. De abban bízott, hogy sógorai majdcsak kisegítik a bajból, és útra is kelt, hogy megkeresse őket.

Először is a Halak királyához érkezett. Ahogy belépett a palotába, megcsókolta nagyobbik húgát, aki királynői boldogságban élt a Halak királya mellett, azután elmesélte sógorának, mi történt, s kérdezgette, nem hallott-e errefelé egy kastélyról, mely az égből aranyláncon függ alá.

– Nem – felelte a Halak királya –, hírét se hallottam. De várj egy kicsit, hátha valamit sikerül megtudni róla.

Azzal alámerült a tengerbe, és minden alattvalóját összehívta a víz alatt, az óriási bálnától a kis tengeri bolháig. Mikor együtt voltak, kérdezte tőlük, nem láttak-e egy kastélyt, amely az égből aranyláncon függene alá. De azok mind azt felelték, hogy most hallanak róla először. Már be is fejezte volna a kérdezgetést, mikor véletlenül egy vén tengeri sünt pillantott meg, amelyet a viharok és villámcsapások már annyira megviseltek, hogy alig-alig pislogott.

– Hát te, tengeri sün... Te sem láttad az aranyláncon függő kastélyt valahol?

– Nem – felelte a sün, a tőle telhető legalázatosabb hangon. – Nem láttam, uram... De ahogy a hullámok taraján fickándoztam ma délelőtt, találkoztam egy sassal. Az mintha mondott volna valamit egy aranyláncon függő kastélyról... Esküvőre készülődnek benne, és annyi húst hordanak oda vendéglátásra, amennyit ő még soha életében nem látott.

– Esküvőre? – csóválta meg a fejét a király. – És mikor lesz az?

– Ha az eszem nem csal, úgy mondta a sas, egy hét múlva.

A Halak királya megköszönte a vén sünnek a felvilágosítást, aztán kiszállt a tengerből, elmesélte a sógorának, hogy mit hallott. A halász megörült a jó hírnek, és bár az esküvő neki se fért a fejébe, folytatta útját másik sógora, a Madarak királya felé...

Mikor belépett a kastélyba, megcsókolta középső húgát, majd elmesélte kalandjait sógorának, és kérdezte tőle, nem hallotta-e hírét egy kastélynak, amely aranyláncon függ alá az égből.

A király itt is összehívta alattvalóit, és tőlük érdeklődött, nem látták-e a kastélyt.

– De igen, láttam – felelte egy öreg sas. – Úgy ragyog, mintha aranyból lenne, és valami esküvőre készülődnek benne. Szép esküvő lesz, mert napok óta annyi húst hordanak oda, hogy nem győzök belőle lakmározni.

– Már micsoda esküvőre készülődnének? – csóválta a fejét a halász, de a sas csak legyintett rá a szárnyaival.

– Föl tudnál-e oda vinni valakit? – kérdezte a király a sastól.

– Föl én – felelte a sas. – De előbb igen sokat kell ennem, mert hosszú lesz az út.

A sast egész éjjel hússal táplálták, kedvére lakmározhatott hajnalig. Mikor fölkelt a nap, hátára vette a halászt, és fölrepült vele, hogy elvigye az aranyláncon függő kastélyba.

Órák hosszáig repültek a tenger felett. Kietlen, hullámos lapály terült el alattuk mindenfelé, és bármerre néztek, még csak egy kis szigetet se lehetett látni: csak eget, vizet körös-körül... Gyengültek a sas szárnyai, egyszer csak hátraszól a halásznak:

– Álljunk meg, nem bírom tovább... Ennem kell. Most éppen apály van, leteszlek annak a magas kősziklának a tetejére, és utánanézek valami zsákmánynak. Várj meg nyugodtan.

Azzal már le is tette, és tovarepült. Fölszállott, egyenest a magasságba, hogy megkeresse az aranyláncon függő kastélyt, és ha jóllakott hússal, visszajöjjön, hátára vegye utasát.

A halász ott maradt tehát egyedül a kőszál tetején, amely egyre jobban fölmeredt a tenger vizéből, az apályban. Hosszúnak tetszett az idő, de a sas nem jött. Már az apály is megszűnt, kezdődött újra a dagály. A víz mindegyre jobban emelkedett, kezdte elnyelni a magas kősziklát, és ahogy a nagy hullámok nyaldostak a halász felé, az majd kinézte szegény a szemét, úgy leste: jön-e már a sas. De a sas csak nem jött. Már a szikla legmagasabb szirtjére húzódott fel a halász, a víz azonban csakhamar ott is megtalálta, előbb csak a lábát locsolgatta, majd térdét, végül elérte derekát, már válláig emelkedett – és csak nem jött a sas…

Abban a pillanatban, amikor a víz már a halász álláig emelkedett, a sas megjelent.

– Itt vagyok, fogd meg a lábamat... Ne félj – mondta, kiterjesztve terebélyes szárnyait a víz felett.

A halász belekapaszkodott a madár csüdjeibe mind a két kezével, és kiemelkedett a vízből. Nyílegyenest szálltak föl a tengerről a láthatatlan magasságok felé. Egy álló napig repültek fölfelé, és akkor valami ragyogást pillantottak meg.

– Mi lehet az? – kérdezte a halász.

– Semmi, csak kibújt a ködből a nap – felelte a sas.

Repültek tovább, és a hatodik napon, mikor már a napot is elkerülték, a sas letette hátáról utasát a levegőben függő kastély udvarába.

– Itt vagyunk.

A halász meglepetve nézett körül, mert a kastélyban zene szólt, és csakugyan éppen lakodalomra készülődtek.

A királykisasszony nagyon szomorúan könyökölt ki az ablakból, de amikor megismerte férjét, azt se tudta, hová legyen örömében. Szerét ejtette, hogy titokban szót váltsanak, és elmesélte, mi történt.

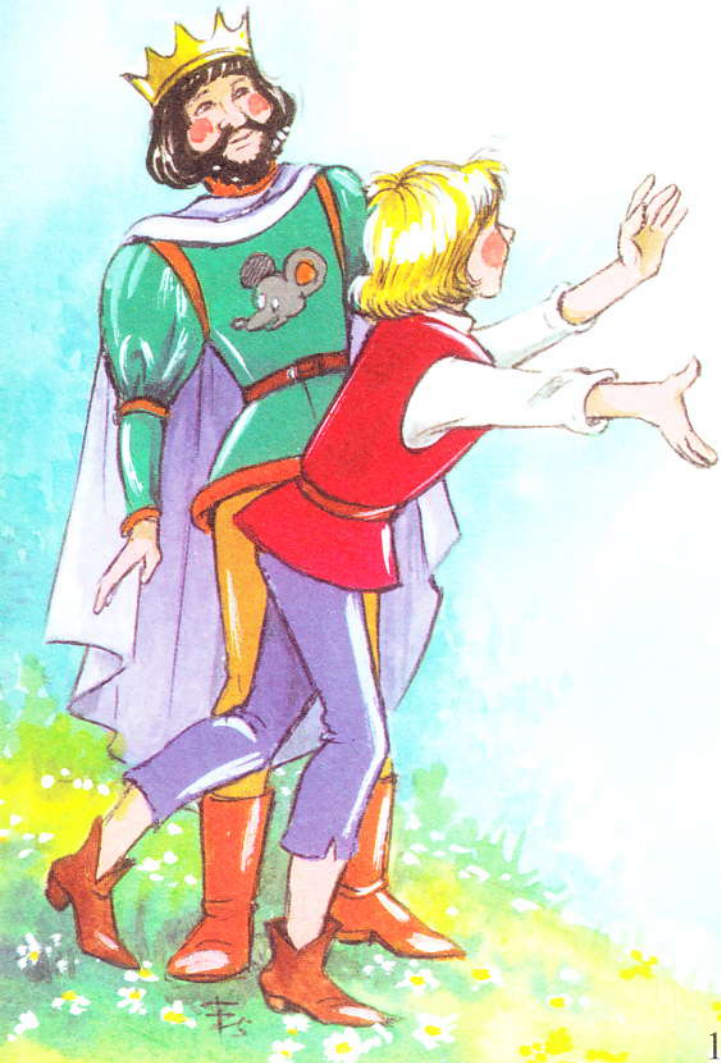

– Majd elbánok én azzal az urasággal – szólt a halász haraggal. – Csak mondd meg nekem, hová rejtette a szelencét!

– Mindig magánál hordja, éjszaka a párnája alá szokta rejteni – sóhajtott lemondóan az asszony. – Nehéz lesz tőle visszaszerezni.

De a halász nem adta búsulásnak a fejét. Eszébe jutott sógora, Egérország királya, az majdcsak kisegíti a nagy bajból.

Nyomban elküldte a sast sógorához egy levéllel, és az nemsokára visszatért, hátán egy vidáman cincogó egérkével. De biztosítékul hozott magával egy öreg, tapasztalt patkányt is.

Éjjel, mielőtt az újdonsült kérő lefeküdt volna, a halász az egérrel belopódzott a hálószobába. A királykisasszony az ágy alá bújtatta őket.

Később bejött a kérő, elővette a szelencét. Parancsára a láthatatlan ajtók becsukódtak, ő meg lefeküdt aludni, de előbb a szelencét a párnája alá rejtette. Nemsokára horkolni kezdett. Akkor a kis egér előbújt, odaszaladt hozzá, és jól megcsiklandozta bajuszával azt a nagy pirosságot: az alvó ember tokáját.

Megrázkódott, s akkorát horkant ijedtében a kérő, hogy a kis egér rémülten szaladt vissza az ágy alá. Ekkor a halász eleresztette a patkányt. Az meg úgy körülugrálta a kérőt az ágyban, billegette farkát épp az orra alatt, hogy az menten felült, és segítségért kiáltott.

A halásznak se kellett több, felnyújtotta karját az ágy alól, és kivette a párna alól a szelencét.

Nyomban ki is nyitotta, és a parányi hang megszólalt:

– Mit óhajtasz, kedves gazdám?

– Azt, hogy a kastély újból a királyi kertbe kerüljön vissza, oda, ahol volt.

A kastély abban a pillanatban megmozdult: szállt erdők, hegyek és tengerek fölött, és egy szempillantás múlva ott ragyogott a király kertje fölött, régi helyén, közel a palotához.

A király kinézett az ablakon, és mikor megpillantotta az aranyláncon függő kastélyt, megdörzsölte szemét, nem akart hinni a látványnak... De jött már a leánya és a veje, maguk mesélték el a történteket.

Erre aztán nagy jókedve kerekedett az öreg királynak. Büntetésül a gonosz uraságot tipratta agyon a lovaival.

A halász pedig sokáig és boldogan élt feleségével az aranyláncon függő kastélyban, de most már volt gondja rá, hogy a szelencét magánál hordja.

GRIMM

Az erdei anyóka

Egyszer egy szegény szolgálólány egy nagy-nagy erdőn utazott át a gazdáival. Az erdő közepén rablók támadtak rájuk, és aki a kezük ügyébe került, azt irgalmatlanul megölték.

A lány fent ült a kocsis mellett a bakon. Amikor a rablók nagy lármával előrontottak a sűrűből, megijedt, leugrott, és elbújt egy vastag fa mögé. Ott lapult, míg a támadók el nem vonultak a gazdag zsákmánnyal. Akkor végre előmerészkedett rejtekéből, de nem talált egyebet, mint a kocsi roncsait meg a gazdái holttestét. Leült, és keservesen sírni kezdett.

– Ó, én szegény szerencsétlen – így jajveszékelt –, mi lesz velem? Sosem találok ki ebből a rengetegből! Nem lakik itt egy árva lélek sem; éhen fogok veszni, vagy engem is megölnek majd a rablók!

Mikor kissé lecsendesedett, felállt, kereste-kutatta, merre mehetne, de még csak egy vékonyka ösvényt sem talált. Így érte az este.

A fák közt egyre sűrűbb lett a homály. Néha ág reccsent, s olyankor szegény lánynak majd elállt a szíve verése; azt hitte, vadállat oson a bozótból, vagy útonálló mozdult meg valamelyik fa mögött. Még lélegzeni is alig mert. Végül azt mondta magában:

„Itt ez a nagy fa, leülök a tövébe, s egy tapodtat sem tágítok innét, akármi történjék is."

Hát ahogy ott kuporgott, egyszer csak egy fehér galamb szállt feléje. Leereszkedett a lányhoz; aranykulcsocska csillogott a csőrében.

A lány úgy megörült a madárnak, hogy egy pillanatra még a bújáról-bajáról is megfeledkezett; kinyújtotta a kezét, hívogatni kezdte:

– Tubicám! Tubicám!

A galamb odalibbent hozzá, tenyerébe ejtette az aranykulcsocskát, és megszólalt:

– Ne búslakodj, azért jöttem, hogy segítsek rajtad. Látod azt a nagy fát? Azon van egy kis lakat, nyisd föl a kulccsal, találsz benne enni-inni magadnak, nem kell tovább éhezned.

Azzal elrepült. A lány pedig odament a fához, kinyitotta, és valóban lelt benne egy tálka tejet és hozzá egy karaj fehér kenyeret. Hanem amikor jóllakott, megint csak eszébe jutott a szomorúsága.

– Nálunk otthon ilyenkor ülnek el a tyúkok – sóhajtotta. – Olyan fáradt vagyok, bár én is lefekhetném az ágyamba!

Alig hangzott el a fohászkodás, máris odaröppent hozzá a galamb. Most egy másik kulcsocskát hozott a csőrében, letette a lány tenyerébe, s azt mondta:

– Ne búslakodjál; menj, nyisd ki ott azt a másik fát, találsz benne ágyat magadnak.

A lány úgy tett, ahogyan a madár meghagyta neki; kinyitotta a fát, s mit nem látott? Szép vetett ágy fehérlett feléje, dagadó párnákkal, könnyű takaróval. Ő meg belefeküdt, és nyomban elaludt.

Reggel, amint fölébredt a harsány erdei madárszóra, harmadszor is odaszállt hozzá a galamb. Megint hozott egy kis aranykulcsot, s azt mondta:

– Nyisd ki azt a harmadik fát ott, találsz benne ruhát magadnak.

És a lány olyan pompás aranyos-gyémántos ruhát lelt a fában, hogy annál szebbet még a királykisasszony sem hordhat.

Így éldegélt egy ideig az erdőben. A fehér galamb mindennap fölkereste, s amire csak szüksége volt, mindenről gondoskodott.

Egy szép napon aztán azt kérdezte tőle.

– Megtennél-e valamit a kedvemért?

– Már hogyne tennék! – felelte a lány. – Mindent megteszek, amit kívánsz.

– Akkor gyere utánam, elvezetlek egy házikóhoz, oda menj be. A tűzhelynél egy anyóka kuporog majd, és jó napot köszön neked, de te a világért se felelj rá, akármit is csinál. Menj el mellette, mintha ott sem volna. A jobb keze felől találsz egy ajtót, azt nyisd ki, és lépj be rajta a szobába. A szoba közepén látsz majd egy asztalt tele gyűrűvel; egyik csillogóbb, mint a másik. Ezeket a fényeseket hagyd békében, de találsz köztük egy egyszerűt, azt kapd fel, és hozd el nekem, amilyen gyorsan csak bírod.

Azzal a galamb fölröppent, ágról ágra szállva elvezette a házikóhoz, aztán eltűnt; a lány pedig belépett, és mindent úgy talált, ahogyan a galamb előre megmondta. Az anyóka ott kuporgott a tűzhely mellett, és elkerekedett a szeme a csodálkozástól, amikor a hívatlan vendég betoppant.

– Jó napot, kedves gyermekem! – köszöntötte nyájaskodva.

A lány azonban jól megjegyezte a galamb tanácsát: nem felelt egy árva szót sem, csak ment egyenesen az ajtóhoz.

Akkor az öreg fölugrott a zsámolyról, belekapaszkodott a ruhájába, úgy akarta visszahúzni, s közben rikácsolt, mint valami vén holló:

– Hallod-e, az az én szobám, oda nem léphet be senki, ha én nem engedem! – De a lány nem törődött a kiáltozásával; kirántotta magát az öregasszony kezéből, és belépett a szobába.

Nagy asztal állt középütt. Rengeteg gyűrű hevert rajta; csillogtak-villogtak, hogy csak úgy szikrázott a szeme tőlük. Ő azonban sorra félrelökdöste valamennyit; csak azt az egyetlenegyet, csak azt a dísztelen gyűrűt kereste, de sehogyan sem tudott ráakadni.

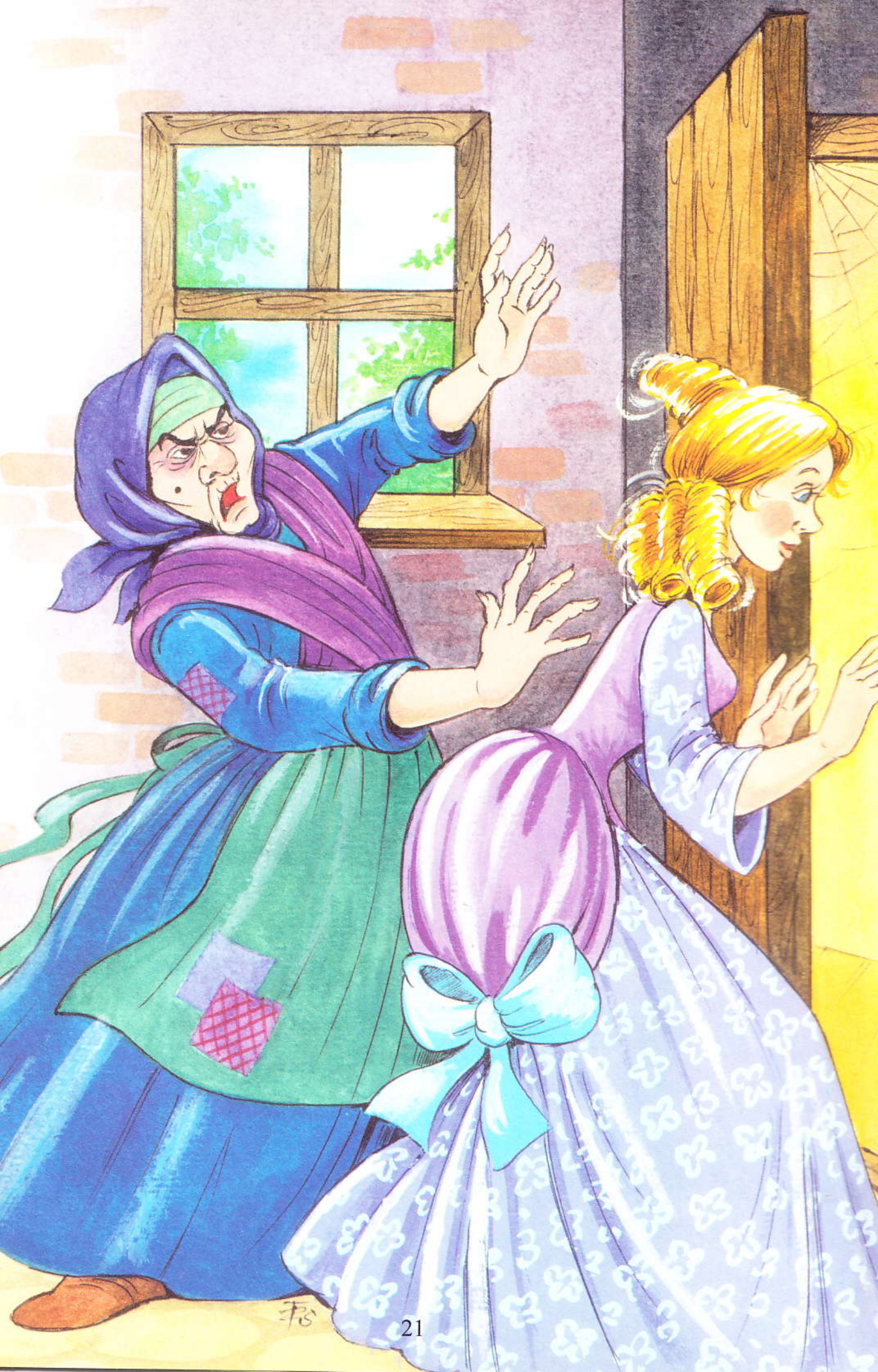

Már egészen kétségbeesett, hogy hiába minden, nem tehet eleget a galamb kívánságának. De talán nem is az asztalon van a gyűrű, hanem valahol másutt a szobában? Tanácstalanul körülnézett; hát látja: az öregasszony épp akkor kap föl a sarokból egy kalitkát, és ki akar osonni vele. A lány hirtelen az ajtóhoz ugrott, útját állta a vénasszonynak, és kikapta a kezéből a kalitkát.

Egy szürke madár ült benne, és csőrében tartotta a gyűrűt.

A lány nagyon megörült, benyúlt a rácson, kirántotta a madár csőréből a gyűrűt, és kiszaladt vele a házból. Futott, futott az erdőben, ahogy csak a lába bírta, s egyre azt várta, egyszer csak odaszáll hozzá a galamb, és átveszi tőle a drága zsákmányt. De a galambnak híre-hamva sem volt. A lánynak lankadni kezdett az ereje, egyre lassabban lépkedett, végül egészen elgyengült, és kimerülten nekidőlt egy fának.

A fa egyszeriben lágy és hajlékony lett, lebocsátotta ágait, és az ágak körülölelték a lányt; már nem is ágak voltak, hanem két erős kar; és a fa sem fa volt már, hanem egy szép ifjú.

Megölelte, megcsókolta a lányt, és azt mondta:

– Köszönöm neked, hogy megváltottál, és kiszabadítottál a vénasszony hatalmából. Az az anyóka gonosz boszorkány: fává varázsolt, de néhány órára mindennap fehér galamb lehettem. Addig nem is változhattam vissza emberré, míg a gyűrű a boszorkány birtokában volt.

Megszabadultak a varázslattól a szolgái és a lovai is, mert a gonosz vénasszony azokat is fává változtatta.

Fölpattantak a paripákra, és hazavágtattak az ifjú országába.

Az az ifjú ugyanis királyfi volt, s ahogy hazaértek, nyomban feleségül vette a lányt.

Ma is élnek, ha meg nem haltak.

Rajzok: Füzesi Zsuzsa
DTP: Urr Géza

Copyright © 2005 Black & White Könyvkereskedés Kft.

All rights reserved! Minden jog fenntartva!
Tilos a könyv bármely részét sokszorosítani, reprodukálni akár elektronikus, akár mechanikus úton, beleértve a fényképezést és más módokat is, valamint bármilyen információtároló és visszakereső rendszerben tárolni, a Black & White Könyvkereskedés Kft. előzetes írásos engedélye nélkül!

BLACK & WHITE KÖNYVKERESKEDÉS

Felelős vezető: Fehér Sándor
Műszaki szerkesztő: Urr Géza

ISBN: 963 9622 22 2

Készült a debreceni Kinizsi Nyomdában
Felelős vezető: Bördős János

BLACK & WHITE
GYERMEKKÖNYVEK

ISBN 963-9622-22-2
9 789639 622227